

# La Bíblia, molt més que un llibre

per Pedro Puigvert.

*President del CENTRE EVANGÈLIC D'ESTUDIS BÍBLICS, on exerceix la docència com a professor d'exegesi, Antic i Nou Testament, Hermenèutica, Teologia i Catolicisme Romà. Ha estat President de l'Aliança Evangèlica Espanyola i en l'actualitat treballa com a obrer a ple temps de les Assemblees de Germans, denominació en la qual va conèixer a Crist. Des de 1979 col·labora activament en la Unió Bíblica.*

La Bíblia no és un llibre d'astronomia, encara que parli del cel, el sol, la lluna i les estrelles. La Bíblia no és un llibre d'història a pesar que moltes de les seves pàgines relaten esdeveniments històrics. Tampoc és un llibre de biologia, però en ella tenim escrit l'origen de la vida. Les Escripures no són un llibre de dret, no obstant això, les seves lleis són insuperables. No es pot considerar un llibre d'economia, però conté principis que de dur-se a la pràctica acabarien amb les desigualtats socials. Ni tan sols és un llibre d'ètica, però els seus ensenyaments morals no han perdut vigència. Fins i tot podem dir que no és un llibre de religió, encara que no hi ha pàgina que no parli de Déu, de vegades sense citar-lo. La Bíblia és un llibre distint i singular pel seu origen, composició i objectius.

Va dir Galileu Galilei al ser processat per la Inquisició: "Déu no ens ha donat la Bíblia perquè sapiguem com és el cel, sinó per a anar al cel". Agustí d'Hipona va escriure: "Déu, al donar-nos les Escripures, no va voler ensenyar-nos matemàtiques o astronomia; ell volia fer sants i no savis".

La Bíblia, doncs, no és llibre de text d'història, botànica, sociologia o qualsevol altra ciència. El seu propòsit és ensenyar-nos sobre Déu i del camí de salvació de l'home. Per això podem afirmar que es tracta d'un llibre únic. Tenint en ment la seva singularitat, examinem les seves característiques principals.

I. **LA BÍBLIA, UN LLIBRE REVELAT PER DÉU** La major part dels llibres sagrats de les grans religions tracten sobre l'Ésser Suprem o de la divinitat després d'una reflexió feta per algun home dotat d'unes capacitats espirituals i intel·lectuals que es consideren extraordinàries. No obstant això, no ocorre el mateix amb la Bíblia perquè no són els homes que escriuen sobre Déu, sinó que és Déu qui ha parlat als homes (He. 1:1). A aquesta manera de relacionar-se Déu amb les seves criatures, ho cridem *revelació*.

1. **La necessitat de la revelació** Era necessari que Déu es donés a conèixer per les raons següents:

a. *Sense revelació no hauria coneixement veritable de Déu i no se li podria tributar un genuí culte.* Les formes primitives d'adoració no van més enllà del que perceben pels sentits i el temor al desconegut. Per això deïfiquen a les forces de la naturalesa i al món dels esperits. Però si per mitjà de la naturalesa vam arribar solament al coneixement de l'existència d'un Creador, per la manera especial que ha tingut Déu de donar-se a conèixer revelant-se a si mateix, podem comprendre les seves perfeccions naturals i morals, i oferir-li correctament la nostra adoració.

# La Bíblia, molt més que un llibre

per Pedro Puigvert.

- b. **Sense revelació és impossible fixar una norma de conducta correcta.** Aquesta necessitat és complementària de l'anterior perquè si no coneixem el caràcter i els atributs morals de Déu, mai podrem adoptar-los. Per això és necessària una norma externa a l'home que assenyali els principis inalterables com única mesura de la conducta humana. El teòleg Pendleton va escriure: "L'origen del recte es troba en la naturalesa de Déu més que en la seva voluntat... les coses, rigorosament parlant, no són rectes perquè Déu ho vol, sinó que Déu vol el que és recte, perquè ho és".
  - c. **Sense revelació, el futur seria una incògnita.** El filòsof especula sobre el futur, però no ho coneix. El futuròleg llança els seus vaticinis basat en dades estadístiques contant amb que pugui equivocar-se. El astròleg pretén basar-se en la situació dels astres que coneix, però cada vegada que es descobreix un nou astre la carta astral ha de variar i en el supòsit que anés cert el que diu, la adivinació passada perdria el seu sentit perquè hauria de recompondre el seu mapa al no estar en les mateixes coordenades. Però les grans preguntes existencials que l'ésser humà s'ha formulat en totes les èpoques, al marge de la revelació, segueix sense resoldre's: D'on vinc? A on vaig? Què faig aquí? Solament la fe que es dóna suport, no en la ceguesa del salt al buit, sinó en el testimoniatge de la revelació divina, pot buidar les incògnites
  - d. **Sense revelació, no hauria coneixement per a salvació, de l'home pecador.** La mateixa falta de coneixement ètic, fa que l'ésser humà no vegi la necessitat de salvació per ignorar el seu estat o condició com pecador. Encara que hagi una consciència universal, que es reflecteix en la necessitat d'oferir sacrificis, falta conèixer al que pot donar la salvació. Ni la ciència ni la raó humanes, poden trobar per si mateixes el camí de la salvació i sense altres indicis, com la revelació de Déu, és impossible.
2. **La revelació ha estat donada en la història** Déu no s'ha revelat de manera misteriosa a l'abast solament dels iniciats, sinó que ho ha fet de forma clara i objectiva al llarg de la història. Per tant, la revelació com esdeveniment històric és real, orgànica i progressiva. *Real*, perquè el que narra succeix realment com qualsevol altre fet dintre del temps i de l'espai. Si les coses no van tenir lloc realment com la Bíblia les relata, constituïria un engany.
- a. **Orgànica**, puix que assenyala la unitat de la revelació que Déu ha donat a pesar de la gran diversitat de situacions històriques que han intervingut.
  - b. **Progressiva**, perquè la Bíblia no ha caigut del cel en un tom, sinó que ha precisat d'uns quinze segles abans de completar-se. És com un punt lluminós que va eixamplant-se progressivament en l'esdevenir històric, s'encarna en ell i gradualment llança més llum sobre Déu i el seu pla de salvació de la humanitat. Culmina en la

# La Bíblia, molt més que un llibre

per Pedro Puigvert.

persona i obra de Jesucrist, el qual posa el punt final a tot el procés revelador. A més, demostra pel seu caràcter progressiu i la seva unitat temàtica, el que la fa distintiva de qualsevol altra pretesa revelació.

3. **La revelació ha estat donada en fets i paraules** Diu un autor: "Les Escripures són al mateix temps *història* i *literatura*. Des d'un punt de vista, la revelació és història, una història que comença amb la creació en el Gènesi i acaba amb la gran consumació escatològica i dramàtica en el llibre d'Apocalipsi. Des d'altre punt de vista, la revelació especial és un llibre (biblos) o escriptura (graphé)". Els fets històrics precisen de la paraula per a ser aclarits i ambdós es complementen perfectament constituint la revelació, mentre que mitjos o canals pels quals Déu fa que ens arribi. Vegem un exemple: un transeünt qualsevol que contemplés la crucifixió de Jesús, un entre tants ajusticiaments fora de les muralles de Jerusalem, podria entendre que allí esdevenia una mica decisiu per a tota la humanitat? NO. Aquest esdeveniment històric necessitava de la paraula reveladora de Déu que ho diferenciés dels altres fets i que remarca el seu significat. L'escàndol de la creu necessitava l'escàndol de la predicació en paraules de Pau. Aquest mateix apòstol ve a corroborar aquest argument quan diu: "Crist va morir (esdeveniment històric) pels nostres pecats, conforme a les Escripures (1 Co. 15:3)" (paraula reveladora). En vista de tot això podem afirmar que la Bíblia és la revelació *necessària* i *objectiva* de Déu per a nosaltres puix que va ser donada en la història i en paraules comprensibles que tots podem entendre.

II. **LA BÍBLIA, UN LLIBRE COMPROVABLE** Déu ha parlat i les seves paraules han quedat registrades. La seva lectura és intel·ligible, però precisa que sigui també comprovable, per a veure si el missatge rebut és veritable. La comprovació objectiva té a veure amb la història i amb els testimoniatges d'aquesta a través de la documentació que ens ha arribat i els descobriments arqueològics que corroboren el que està escrit. En aquest mateix context sorgeix amb força arrolladora el compliment de les profecies que també és constatable.

1. **Per les profecies complertes** L'anunci anticipat d'esdeveniments que es van complir totalment és un dels arguments de més pes. Com mostra anem a assenyalar algunes de les profecies relatives al Messies i que es van complir en Jesucrist. Totes elles van ser pronunciades entre mil i cinc-cents anys abans del seu compliment.
  - a. **L'origen del Messies.** Seria de la família de David (Is. 11:1) i naixeria d'una donzella (Is. 7.14) en la localitat de Betlem (La meva. 5.2).
  - b. **El lloc de residència del Messies,** primer passaria algun temps a Egipte (Us. 11:1), després viuria en Galilea (Is. 9:1-2), concretament en la localitat de Natzaret (Is., 11:1).
  - c. **El ministeri terrenal.** Aquest seria anunciat per un precursor (Mal. 3:1), Jesús proclamaria jubileu al món (Is. 61:1). Seria un ministeri

# La Bíblia, molt més que un llibre

per Pedro Puigvert.

de sanitats (Is. 53:4) i ensenyaria per paràboles (Sal. 78:2) i faria una entrada triomfal a Jerusalem (Zac. 9:9).

- d. **La mort del Messies.** Li trairia un amic (Sal. 41:9), moriria entre malfactors (Is. 53:12), se li donaria fel per menjar i a beure vinagre (Sal. 69:21), es tiraria sorts sobre s us vestits (Sal. 22:18), no se li trencaria cap os (Sal. 34:20), la seva costat seria traspassat (Zac. 12:10) i seria sepultat per un ric (Is. 53:9).
- e. **La resurrecció del Messies.** AL tercer dia s'aixecaria de la tomba (Us. 6:2). Els textos bíblics que justifiquen l'existència d'aquestes profecies tenen la data d'antiguitat que els assigna a pesar que alguns s'obstinen en rebaixar-la per a situar-la en altra més pròxima a la del seu compliment, però no per això es pot negar la realitat de la predicció i el seu compliment. Es podria al·legar en la seva contra que Jesús coneixia els textos relatius al Messies i va assumir el paper de la mateixa manera que un intèrpret representa una funció teatral. No obstant això, aquesta és una idea desgavellada que es desploma per si mateixa quan el detractor faci un mínim d'esforç mental. La veritat és que més de 300 profecies del AT van ser complertes en l'encarnació del Fill de Déu i la seva vida aquí en la terra. "En un esforç per determinar la importància científica d'aquests compliments profètics, el professor californià de matemàtiques, Peter Stoner, va fer un interessant experiment en una de les seves classes. A cada alumne se li va assignar per al seu estudi una profecia messiànica, amb la finalitat de determinar la probabilitat estadística de la predicció del succés sense intervenir una inspiració sobrenatural. Per exemple, la profecia de La meva. 5:2 va establir que el Messies hauria de néixer a Betlem. Es va triar aquesta població com s'hauria pogut triar qualsevol altra a Israel. Per aquest motiu la probabilitat que es complís la profecia s'obté dividint la unitat pel nombre de pobles que havia a Israel en aquell temps. De la mateixa manera es van calcular les probabilitats de compliment profètic en 48 profecies messiàniques. Les lleis matemàtiques de la probabilitat estableixen que la probabilitat que diversos fets fortuïts, independents uns d'uns altres, es realitzin simultàniament, és el producte de les probabilitats de tots els successos individuals. D'aquesta manera, la probabilitat que les 48 profecies fossin complertes simultàniament en un sol individu, el Messies i Salvador promès, és el producte de totes les probabilitats separades. El professor Stoner va calcular així que havia una sola probabilitat, en una xifra que s'escrivia amb la unitat seguida de 181 zeros. Per a captar el sentit d'una xifra tan fantàstica, imaginem una enorme esfera formada per una compacta massa d'electrons. La més gran que coneixem és el nostre univers físic, el diàmetre del qual és de quatre mil bilions d'anys llum. No obstant això, la nostra esfera d'electrons ha de tenir un diàmetre de cinc-cents quadrillons de vegades major que el diàmetre del nostre univers. Ara, en la nostra suposició, posarem una marca distintiva a un d'aquests

# La Bíblia, molt més que un llibre

per Pedro Puigvert.

electrons. A continuació indicarem a un cec que penetri en l'esfera i trobi l'electró marcat. La probabilitat que encertés de primera intenció és aproximadament igual a la probabilitat que les 48 profecies messiàniques es complissin sense intervenir inspiració sobrenatural". (Henry M. Morris; La Bíblia i la ciència moderna).

2. **Per l'arqueologia** Descobrir vestigis del passat ha servit en moltes ocasions per a afirmar que la Bíblia tenia raó en contra de les teories formulades per alguns. Per exemple, la crítica racionalista s'havia obstinat a atorgar al Pentateuc una antiguitat menor a la tradicionalment acceptada i en lloc de tenir-lo com el fonament de la vida del poble d'Israel, ho concebien com el fruit d'una evolució religiosa que passava d'un politeisme inicial al monoteisme, simplement pel fet de no admetre com revelat per Déu tot el sistema ritual. Un dels seus arguments era que durant el període mosaic no es coneixia l'escriptura en Palestina i, per tant, el Pentateuc no hauria pres forma escrita fins al segle XI o X a. de C., les referències als hitites eren tractades amb incredulitat i condemnades com una ficció dels escriptors de la Torah que para ells van ser varis i no Musés. Però els descobriments arqueològics han demostrat l'existència de l'escriptura alfabètica entre les cultures de parla cananea amb anterioritat a l'any 1.500 a. de C. i han aportat nombrosos documents probatoris de l'existència dels hitites. Vegem algunes evidències destacables:
  - a. **Les tablettes d'argila de Ugarit o Ras Samrah.** Van Ser descobertes en 1929, però es remunten cap al 1.400 a. de C. La seva escriptura és alfabètica i consta de trenta lletres, expressades en un llenguatge emparentat amb l'hebreu. El més important és que exhibeixen el tipus de politeisme que caracteritzava als cananeus en els dies de la conquesta israelita.
  - b. **La historicitat del Gènesi.** Havia estat negada en relació a la vida i activitats d'Abraham. En l'any 1922 es va començar l'excavació del que era la ciutat de Ur i es va veure que gaudia d'una avançada civilització en l'any 2.000 a.C, que coincidia precisament amb el període que va viure Abraham. El nom del patriarca apareix en tablettes del segle XVI aC, així com el de Nacor el seu germà.
  - c. **El Codi de Hamurabi.** El que la crítica racionalista denomina el "codi sacerdotal", és segons ells posterior a l'exili en el desenvolupament de la religió d'Israel. Però en l'any 1901 es va descobrir el Codi babilònic de Hamurabi (s. XVIII a. de C.) el contingut de la qual mostra l'existència de similituds amb lleis que figuren en el Pentateuc, gairebé totes elles i caràcter civil. I així podríem continuar aportant proves en les que es demostra l'autenticitat de les narracions dels textos bíblics, a part del compliment exacte de la paraula profètica.
3. **Pels documents** És cert que no posseïm els documents originals produïts pels autors humans del text bíblic. Quant a la curiosa transmissió documental del AT efectuada pels hebreus garanteix un text amb un mínim

# La Bíblia, molt més que un llibre

per Pedro Puigvert.

d'errors de copista, molts d'ells fàcilment corregibles. En relació amb NT disposem d'uns cinc mil manuscrits, els quals han estat acarats per la Crítica Textual per a determinar amb més exactitud quines són les paraules que van sortir originalment de la ploma dels escriptors sagrats. Diu el professor F.F. Bruce que "si el NT fora una col·lecció d'escrits seculars la seva autenticitat seria acceptada sense ombres de dubtes de cap espècie".

- a. **El papir de Isaïes.** Un descobriment fortuït en 1947, encara que va anar en 1946, en les coves de Qumrán per tres beduïns ha revolucionat el món de l'erudició documental. Entre els varis i importants papirs descoberts, conservats durant segles per l'especial climatologia del lloc, es troba el llibre del profeta Isaïes. La crítica racionalista defensa la hipòtesi que Isaïes és una obra composta per tres autors: proto, deutero i tritolsaïas, atorgant a cada part una data distinta. Però el rotllo descobert en Qumrán no coneix aquestes distincions, ni tan sols deixant un espai en blanc entre l'una i l'altra suposada divisió.
- b. **El fragment de Marc.** Es coneix com 7Q5. Sempre s'havia tingut al segon evangeli com el més antic dels quatre fins que els crítics racionalistes van semblar dubtes dient que no va ser escrit per Juan Marc sinó que es tracta d'una reflexió efectuada per l'església primitiva en el segle II. No obstant això, quan el jesuïta O'Callaghan va desxifrar aquest petit papir de cent cinc lletres com pertanyent a Mr. 6:52-53 ja havia estat datat com escrit entre els anys 50 a. de C. a 50 d. de C. No hi ha text antic en el món que posseeixi les garanties documentals que té la Bíblia pel que destaquem una vegada més la seva singularitat.

### III. LA BÍBLIA, UN LLIBRE PROTEGIT PER L'AUTORITAT DE JESUCRIST

Per als cristians és de summa importància el valor que Jesús atorgava a les Sagrades Escripures. Per a qui Jesús era solament un home i no Déu fet Home, la seva autoritat és qüestionada i explicada en termes d'acomodació al pensament jueu del seu temps. És cert que el seu concepte de l'Escriptura era, així mateix, el qual prevalia en el seu temps. Però aquesta coincidència no és en detriment de Crist, sinó a favor de la posició correcta que mantenia el poble d'Israel. No hi ha dubte que la creença de Jesús en la inspiració divina de les Escripures, no era per l'opinió comuna, sinó que com Fill de Déu i pel seu coneixement diví-humà, sabia que aquest concepte sobre la Bíblia era veritat. En els grans moments de la seva vida va fer ús dels textos bíblics: en la temptació, en l'agonia, en la creu; també per a donar consol, fortalesa, testimoniatge. A més, hem d'assenyalar que ell no seguia la moda religiosa del seu temps, sinó que la condemnava sense pal·liatius. Per exemple, els rabins donaven més importància a la tradició que a les Escripures i si Crist s'hagués acomodat al pensament del seu temps no hagués adoptat una actitud de franca condemna i d'atacs duríssims contra la tradició que invalidava la Paraula de Déu. Es va oposar també a la manera com els jueus celebraven i entenien les normes del AT, per exemple, el dissabte, la puresa externa o el divorci.

# La Bíblia, molt més que un llibre

per Pedro Puigvert.

1. La importància de la Bíblia per a Jesucrist Quina opinió li mereixia a Jesús el AT? Es va referir a aquest en termes que no deixen dubtes per a indicar que es tractava d'un conjunt de llibres inspirats. Vegem algunes expressions que corroboren el que venim dient:
  - a. **Està escrit.** Era una frase que els jueus empraven com fórmula tècnica per a designar a un llibre sagrat i inspirat alhora . Crist la usa al referir-se a quatre dels cinc llibres del Pentateuc, als Salms, Isaïes, Màlagues i Zacàries (Mt. 4:4-7, 11:10 , Mr. 14:27, Li. 4:4-12).
  - b. **Ni una jota ni una titlla passarà de la llei** (Mt. 5:18). L'ús vocable llei per Jesús designa no només al Pentateuc, sinó a la totalitat del AT, com ho prova el v. 17: "*No penseu que he vingut a abrogar la llei o els profetes*". Per a Crist, com per als jueus del seu temps, llei i profetes, eren termes sinònims i intercanviables que descriuen el conjunt dels llibres sagrats.
  - c. **L'Esriptura no pot ser trencada** (Jn. 10:34-35). És una expressió contundent d'alta i suprema autoritat. Quan diu: "*no està escrit en la vostra llei: jo vaig dir, déus sou?*", la cita és dels Salms i, per tant, col·loca la llei com sinònim de Salms, amb el que vindica, no una part de l'Esriptura, sinó la seva totalitat. D'altra banda , el terme trencar significa que és totalment impossible negar l'autoritat de la Bíblia, pretendre anul·lar-la o vulnerar-la sense conseqüències nefastes.
  - d. **Era necessari que es complís tot el que està escrit** (Lc. 24:44). En les paraules de Jesús tenim indicat que tot el AT apunta cap a ell. L'expressió era necessari té un caràcter emfàtic, si estava escrit, havia de complir-se. És una insensatesa albergar dubtes sobre el que està escrit en la Bíblia.
  - e. **No heu llegit?** AL pronunciar aquesta frase, Jesús es referia a les Esriptures i apareix repetida en cinc ocasions: sobre el dissabte, el divorci, en la paràbola dels pagesos malvats, en la purificació del temple i sobre la resurrecció dels morts. En totes aquestes declaracions Crist apel·lava sempre a l'Esriptura per a trobar la solució als grans problemes de la vida i de la mort. Les seves respostes demostren que tot quant va fer i va dir, ho va portar a terme perquè tenia la ferma convicció que estava justificat, donat suport i confirmat per la Paraula de Déu.
2. **L'autoritat de Jesucrist en relació amb Cànon** Entenem per Cànon de la Bíblia la llista o relació de llibres que hi ha en ella reconeguts per l'Església com inspirats per Déu. En aquest reconeixement l'autoritat de Jesucrist és fonamental per a la seva acceptació.
  - a. **Crist va predir la formació del NT.** Les declaracions precedents de Jesús tenen a veure amb el que estava escrit quan es referia a les Esriptures. Però també ell, com profeta, va anunciar la formació del que coneixem com NT. En primer lloc va dir: "*L'Esperit us recordarà tot el que us he dit*" (Jn. 14:26b). Fruit d'això es van escriure els

# La Bíblia, molt més que un llibre

per Pedro Puigvert.

evangelis. En segon lloc va manifestar: "*L'Esperit us guiarà a tota la veritat, prendrà del meu i us ho farà saber*" (Jn. 16:13-14). El resultat van ser les epístoles. En tercer lloc va afirmar: "*L'Esperit us farà saber les coses que hauran de venir*" (Jn. 16:13b). En conseqüència es van escriure l'Apocalipsi i els passatges escatològics dels evangelis i les epístoles. Aquestes paraules de Jesús van ser dirigides als apòstols perquè de manera exclusiva fossin els transmissors de la revelació. Per tant, a la mort de l'últim d'ells es tanca la possibilitat de rebre paraula autoritària de Déu i es tanca el Cànon bíblic, "*la fe donada una vegada per totes als sants*" (Jd. 3).

- b. **Els límits del Cànon de la Bíblia.** Tot això ens duu a considerar la composició del text sagrat. Ens hem referit en diverses ocasions a la Bíblia, l'Esriptura o les Esriptures, però com saber quins llibres han de formar el conjunt d'aquesta biblioteca divina? Té també el respall de l'autoritat de Jesucrist? S'accepta universalment per totes les esglésies cristianes que el NT està compost de vint-i-set llibres que com hem vist deu el seu origen a la promesa de Jesucrist als apòstols. No obstant això, no existeix la mateixa unanimitat quant al AT, perquè es va afegir tardanament un segon cànon dintre del que ja existia i a més estava tancat pels jueus que eren els dipositaris de la Paraula de Déu (Ro. 3:2). Quins criteris han de prevaler al fixar els límits dels llibres canònics? Els llibres cridats "deuterocanònics" (segon cànon) en les versions de la Bíblia editada per catòlics van ser afegits de manera oficial en el Concili de Trento en 1546, presos d'entre els catorze apòcrifs que contenia la versió grega coneguda menjo Septuaginta o dels Setanta, cridat també Cànon Alexandrí en oposició al Cànon Palestinense que solament tenia vint-i-dos llibres que corresponen exactament als trenta-nou que tenim en la Bíblia d'edició protestant. A l'acceptar exclusivament el AT del Cànon Palestinense que no inclou els apòcrifs, no fem més que seguir el criteri indicat per la mateixa Esriptura protegit per Jesucrist i els apòstols. La Bíblia, doncs, està formada per un conjunt de seixanta-sis llibres i és a aquests que ens referim quan vam emprar el terme Esriptures. Creiem que tenim dret a fer-lo recolzats en l'autoritat de Jesucrist.

**IV. LA BÍBLIA, UN LLIBRE QUE HA DE SER LLEGIT ADEQUADAMENT** Per tot el que duem dita és evident que ens trobem davant un llibre únic i extraordinari. Un llibre tan singular no pot ser llegit ni estudiat de manera lleugera, superficial, com si llegíssim els titulars d'un periòdic. En una ocasió vaig llegir un article del professor Aranguren en el qual deia que ell llegeix els llibres una sola vegada, inclòs la Bíblia. Sense menysprear la capacitat de tan insigne filòsof, dubto que hagi tret d'ella tot el ric cabal d'ensenyaments per a la vida i la pietat que conté. En relació a la seva lectura volgués donar alguns suggeriments per a llegir la Bíblia amb profit:

1. **Seguint un pla** El mètode més senzill és el qual adopta una guia que faci llegir íntegrament tota la Bíblia. Un pla o guia evita la temptació tan



# La Bíblia, molt més que un llibre

per Pedro Puigvert.


freqüent d'inclinar-se per uns determinats passatges i perdre l'oportunitat de contemplar la visió de conjunt de tota la biblioteca divina. Seguint una guia pot llegir-se tota la Bíblia en un període de temps determinat, per exemple un any, en el que es diu una lectura ràpida. Si es vol fer una lectura lenta per a reflexionar detingudament en el llegit, hi ha plans per a períodes més llargs.

2. **Llibre per llibre** Mentre que un pla de lectura obeeix a un propòsit concret, com per exemple simultaniejar ambdós testaments o mostrar la seva estreta relació, oferir una perspectiva general en el plànol doctrinal, aquest mètode consisteix a considerar cada llibre de forma aïllada. Es pot començar en Gènesi i acabar en Apocalipsi de manera consecutiva, escollir els llibres per ordre cronològic o simplement seguir un criteri personal. Sense cap dubte aquest mètode és ideal per a l'estudi bíblic i no tant per a una finalitat devocional.
3. **Per temes** Per a seguir aquest mètode és necessari proveir-se de materials auxiliars, com concordances, manuals, diccionaris, atlas i comentaris bíblics. Els temes poden ser tants com hi ha en les Escriptures.
4. **Sistemàticament** Tots els mètodes esmentats fins a aquí són sistemàtics, però volem subratllar aquest aspecte de la lectura bíblica perquè és essencial. La Bíblia no és un llibre per a obrir-lo a l'atzar i començar la lectura en qualsevol part o llegir de forma selectiva, potser salvo en els Salms o Proverbis perquè és més difícil contextualitzar-los. La selecció d'un passatge aïllat, no només destrueix la visió de conjunt, sinó que és també un camiller d'errors. La història de l'Església abunda en casos que la heretgia s'ha produït per afegir conceptes humans a la revelació divina o per sostreure'ls i no fer justícia a tot el seu contingut.
5. **Regularment** Qualsevol pla contempla aquest aspecte i la regularitat hauria de ser diària. De la mateixa manera que el nostre organisme precisa i realitza les funcions fisiològiques per a menjar i beure de forma regular, ressentint-se quan hi ha alteracions en el comportament habitual, així ocorre també en l'esfera espiritual. És bo dedicar cada dia almenys quinze minutets a llegir la Bíblia i meditar-la amb una finalitat purament devocional de cultiu de la pietat. La memorització i l'estudi poden venir a continuació, però primer és necessari mantenir una íntima comunió amb Déu. Qualsevol mètode o guia que adoptem, no podem conformar-nos a ser una esponja que va absorbint conceptes, fets, noms, etc. sense cap discerniment. Sempre ha de fer-se una reflexió per a assimilar el llegit i obtenir profit espiritual. Un bon exercici és anotar en un quadern els pensaments que ens suggereix la lectura o subratllar aquelles frases o paraules que considerem claus o ens han impactat.

**Conclusió** La Bíblia, és molt més que un llibre. És el llibre de Déu per als homes de totes les èpoques i condició. Milions han trobat en les seves pàgines, a més de la salvació, la força per a la seva diari fer i viure. És el testimoniatge vehement de la història, dels seus homes i dones, de les seves grans i petits. Tots ells donen fe d'haver rebut alè, consol, guia, llum i poder espiritual. El seu valor objectiu indubtable ve protegit

# La Bíblia, molt més que un llibre

per Pedro Puigvert.



pel subjectiu del benefici rebut per molts. No hem de conformar-nos a dir, és molt més que un llibre, sinó també és molt més que un llibre per a mi.